

andet Sted, naar den højtærede Minister paa den ene Side vil slaa dette Forslag ned, fordi det ikke gaar vidt nok, og samtidig har foreslaaet en Likvidationskasse, der knæsetter Differencehandel i Aktier.

Den højtærede Minister gjorde den Bemærkning, at Hasard er jo tilladt. Saa vidt jeg husker — men jeg husker maaske fejl — eksisterer den gamle Hasardforordning endnu, som gør Spillegæld ugyldig. Den højtærede Minister burde for saa vidt have husket det, som man i en vis Alder ofte bedre husker sin Ungdomsviden, end man har Kendskab til det, der sker i ens egen Tid.

Hvorfor har jeg kun taget Kuponerne frem? Hvorfor har jeg ikke taget det hele Spørgsmaal op? Jeg skal sige til den socialdemokratiske Ordfører: fordi Handel med Kuponer tilfældigvis er en helt ny Form for Spekulation. Det er en ny Plante, der lige er vokset op, og jeg mener, det altid er klogt, naar der kommer et nyt Onde frem, stort eller lille, at kvæle det straks, inden det breder sig. Det er den eneste Grund til, at jeg kommer frem med Forslaget nu. Hvis det havde været et ældre Onde, kunde det godt have ventet, til vi havde faaet den anden Lov med. Men netop fordi det er noget, som lige er kommet frem og har taget saa stort Omfang, at Vekselerfirmaer har fortalt mig, at $\frac{3}{4}$ af deres Omsætning er Kuponer — og fra forskellige Firmaer har jeg faaet Skrivelser, som jeg skal vise Udvalget, hvoraf det fremgaar, hvor stor Omsætningen er i en hel Række Foretagender —, har jeg Lov til at sige, at der er et positivt Onde af den Art, som den højtærede Minister ikke kender og ikke kan kende, naar han ikke har beskæftiget sig med det, et Onde, som man har Ret til at slaa ned.

Naar den højtærede Minister saa siger med Hensyn til § 1: Det er meget godt, at De vil forbyde Aktieselskabsbestyrelser at misbruge deres Forhaandsviden til Salg og Køb af Kuponer, men de kan ogsaa købe Aktier — saa har Ministeren ganske Ret, og hvis han kan finde et Middel til at hindre det forargelige Forhold, at Aktieselskabsdirektører spekulerer i deres egne Aktier, saa vilde jeg være lykkelig, og saa vilde den højtærede Minister gøre sit Land en Tjeneste. En Aktieselskabsdirektørs Opgave er nemlig at styre sit Selskab og ikke at spekulere i sine egne Aktier. Men jeg har begrænset mit Forslag til Kuponer, fordi der her er et Punkt, hvor man positivt kan bevise, at vedkommende har en Viden, andre Mennesker ikke har.

Den højtærede Minister siger: Ja, men vi kan ikke hindre den paagældende i at fortælle, hvad han ved, til sin Bedstemoder eller en anden kær Slægtning, give dem et Tip, som man siger. Det kan man naturligvis ikke. Man kan heller ikke hindre mig i, naar vi i Rigsdagen behandler et eller andet Skattelovforslag, ganske stille at fortælle en eller anden tilfældig Person: Jeg tror, den og den Skattelov bliver vedtaget paa den og den Dato. Men fordi man ikke kan hindre mig i at begaa en umoralsk Handling, er der ingen Grund til at undlade ved positive Forholdsregler at stemple den Handling som umoralsk, og naar Rigsdagsmændene ved, at de har en Diskretionspligt overfor Skatte love, som skal komme i en Fart, eller overfor Sager, hvor en Viden kan misbruges af den enkelte, saa overholder de naturligvis deres Diskretionspligt, og det tør jeg sige, at den danske Rigsdag gør. Men naar vi kan lære det, kan Forretningsmænd og Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskaber lære det samme.

Naar den højtærede Minister overhovedet afviser Tanken om at lovgive, fordi man ikke kan sikre mod Omgaaelse af Loven, vil jeg have Lov til at sige, at han herigennem vender sig imod sin Kollega Indenrigsministeren, som netop af Forholdene har været tvunget til at udstede en Række Forordninger, som afgjort ikke overholdes i Halvdelen af Tilfældene. Jeg nævner det, vi kæmper om i Øjeblikket, Kædehandelsforordningen og Forordningen af 1. Februar. Forordningen af 1. Februar, der forbyder at tage større Profit ved Omsætning nu end før Krigen, er god nok; men den har utvivlsomt den afgørende Fejl, at den i umaadelig mange Tilfælde bliver omgaaet, og at det er umuligt ikke at omgaa den. Og dog holder Indenrigsministeren, og med Rette, paa den. Det samme gælder Kædehandelsforordningen. Enten er den højtærede Minister her ulogisk og i Strid med sig selv og sin Kollega, eller ogsaa har han — for den højtærede Minister er jo en meget aandfuld og maliciøs Mand — grebet denne Lejlighed til paa en lykkelig Maade at sige Indenrigsministeren sin Mening, ligesom Handelsministeren ved Lærlingeloven benyttede Lejligheden til at sige den højtærede Indenrigsminister sin Mening.

Jeg vil derfor gerne have Lov til at sige, at gennem den Velvillie, Ministeren har vist, er det ikke den danske Handelsminister, der har talt, men snarere en Mand, der har faaet sine Anskuelse af at have siddet for længe i Landmandsbankens Repræsentantskab. Hans Udtalelser stemmer ikke med